

KRISTAUS KARALIAUS Laiivas

Tėvų Marijonų
Bendradarbių Draugijos
Savaitraštis

※※

Lekcija — Evangelija
Nupuolusio Paguoda
Vilkai Avies Kailyje
Auka, Kančia, Išsižadėjimas
Kataliko Pasikalbėjimas su Maikio
Tėvu
Pasitikėjimas ir Laimė
Mirties ar Gyvybės Angelas?
Apie Vieną Jauną ir Vieną Seną
Nuotaką
Septyni Sakramantai
Gydomoji Gamtos Galia
Ar Moki Tylėti?
Klausimai ir Atsakymai
Žinios iš Katalikiško Pasaulio
Žinios iš Lietuviško Pasaulio

※※

VII SEKMADIENIS PO SEKMINIŲ.

Evangelija

Mat. 7, 15-21

ANUO metu kalbėjo Jėzus savo mokytiniais: Saugokitės netikrų pranašų, kurie ateina pas jus avių apdaruose, o viduje yra plėšrieji vilkai. Jūs pažinsite juos iš jų vaisių. Argi kas renka vynuoges nuo erškėčių, o figas nuo usnių? Taip, kiekvienas geras medis duoda gerų vaisių, blogas medis duoda blogų vaisių. Geras medis negali duoti blogų vaisių, nei blogas medis — gerų vaisių. Kiekvienas medis, kurs neduoda gerų vaisių, bus iškirstas ir į ugnį įmestas. Taigi, jūs pažinsite juos iš jų vaisių. Ne kiekvienas, kurs man sako: Viešpatie, Viešpatie įeis į dangaus karalystę, bet kas daro valią mano Tėvo, esančio danguje, tas įeis į dangaus karalystę.

Leikija

Rom. 6, 19-23

BROLIAI: Aš kalbu, kaip kad žmonės kalba dėl jūsų kūno silpnumo. Nes kaip davėte savo kūnus tarnauti paleistuvystei ir neteisybei, kad darytumėte neteisybę, taip dabar duokite savo sarnarius tarnauti teisybei, kad save pašventintumėte. Juk, būdami nuodėmės vergai, jūs neklausėte teisybės. O kokią pelną turėjote tuomet iš to, ko dabar gėditės? Nes tokių dalykų galas yra mirtis. Bet dabar, išlaisvinti nuo nuodėmės ir pasidarė Dievo tarnai, turite kaip savo vaisių pašventinimą ir kaip jo tikslą amžinąjį gyvenimą. Nes nuodėmės alga — mirtis. Dievo gi dovana — amžinasis gyvenimas mūsų Viešpatyje Jėzuje Kristuje.

Nupuolusio Paguoda

— “Kažko taip liūdna ir baisu, —
Apniko sielą juodos mintys...
Žemai nupuolęs tiek esu...
Man reiks per amžius jau kankintis...”

— “Nurimk, vargstantis sūnau,
Kad tu pažintum Mane...
Silpnybes tavo Aš žinau —
Ne žūti skirtas tu, vai ne!..

Krauju Aš savo atpirkau
Kaltybes tavo juk visas...
Dėl tavęs žemėn atvykau —
Varyk šalin mintis tamsias...

Ateik tu tik prie Manęs —
Sielos pagydysiu žaizdas.
Pasilgęs laukiu Aš tavęs. —
Ateik — atleisiu tau skriaudas”.

Taip kalba Jėzus kiekvienam,
Tik nenustok niekad vilties,
Kad gal atleist didžiai kaltam
Gerasis Tėvas man iš ties’?

Šie Jėzaus žodžiai vai pilni
Paguodos puolusiam žemai! —
Kaččiausiu būdamas imi
Apverkti nuodėmes ūmai.

Alb. D-is.

KRISTAUS KARALIAUS LAIVAS — THE SHIP OF CHRIST, THE KING, a Weekly published by the Marian Fathers, 2334 So. Oakley Ave., Chicago, Ill. Entered as second class matter May 18, 1944, at the Post Office at Chicago, Illinois, under the Act of March 3, 1879. Subscription \$2.00 yearly. Outside U.S.A. \$3.00 yearly, 5c a copy. Editors: Rev. V. Parulis, MIC., Rev. A. Naudžiūnas, MIC.

Vilkai Avies Kailyje

“Saugokitės netikrų pranašų, kurie ateina pas jus avių apdaruose, o viduje yra plėšrieji vilkai. Jūs pažinsite juos iš jų vaisių”. (Mt. 7, 15-16)

1. Tiesos ir klaidos kryžkelės

KASDIENINIAME gyvenime dažnai tiesa maišosi su klaida. Tiesa ateina pas žmones paprastuose, kukliuose rūbuose. Ji nuolanki, kukli, tyra, kaip vaiko ašara. Tiesa stengiasi žmonėms patarnauti, parodyti tikrąją išmintį ir tikrąjį daiktų pažinimą. Klaida gi, melas, suktybės, apgaulinėjimai labai dažnai mėgsta pasipuošti gražiais rūbais, iš lauko žiūrint labai nekaltais “avies apdarais”, tačiau viduje ten slepiasi plėšraus vilko klasta ir suktybė. Šitokios klastos ir suktybės, užmaskuotos nekaltų avies kailėliu, šiomis dienomis ypač daug sakoma visuomeniniame, politiniame gyvenime. Atsiminkime tik, kiek daug tokios suktybės, stropiai “sufrizuotų žinių” patiekdavo karo metu hitlerinės Vokietijos propagandos įstaigos! Spauda, laikraščiai, radio, pranešimai ir įvairiausios žinios išpuoštos, išdailintos, užmaskuotos... Tikroji padėtis ir tikrieji faktai slepiami net nuo tų, kurie siunčiami mirčiai į nasrus. Jiems diena iš dienos kalama melas, apgavystės — visi jie varomi žūti už melą ir suktybę. Nenuostabu tat, kad vieną gražią dieną subirėjo šitie ant smėlio pastatyti propagandos rūmai ir tada žmonės pamatė krauju aptaškytas sienas, liudijančias apie karčią ir skaudžią tikrovę!

Panašiu melu ir klasta laikosi ir dabartinė bolševikiškoji Rusija. Nors beveik visi jų laikraščiai vadinami skambiu “Tiesos” vardu, tačiau jų lapai persunkti tokiu šetonišku melu ir apgavystėmis, kad pro jas nebeprasiveržia nė mažiausias teisybės spindulėlis... Ten visi gyventojai “savanoriškai” palieka tėviškes ir važiuoja į Sibirą, ten visi

“džiaugdamiesi” lipa ant kartuvių, pasirašo mirties sprendimus, ten kalėjimų kameroose nekalčiausi žmonės, apsvaiginti gąsdinimų ir revolverio kriaunų, “prisipažįsta” prie didžiausių nusikaltimų... Ir vienas Dievas žino, kada pasibaigs šita klasta ir apgaulinėjimai!

2. Netikrieji tikėjimo pranašai

Kaip kasdieniniame žmonių gyvenime, taip lygiai ir religiniame, tiesa kovoja su klaida. Klaida, tiesos iškraipymas, pikti blogos valios planai galima užtikti ir religiniame gyvenime. Kristus, baigdamas kalno pamokslą, kur iškilmingai paskelbė naujai kūriamosios dangaus karalystės konstituciją, vaizdžiai sugretino Senąjį Įstatymą su Naujuoju, perspėja savo klausytojus pradžioje minėtais žodžiais: “Saugokitės netikrų pranašų, kurie ateina pas jus avių apdaruose, o viduje yra plėšrieji vilkai. Jūs pažinsite juos iš jų vaisių” (Mt. 7, 15-16). Kita proga, kai Mokytojas kalbėjo pranašingai apie artėjantį Jeruzalės išgriovimą ir pasaulio pabaigą, dar aiškiau perspėja: “Tuomet jei kas jums sakytų: Štai, čia Kristus, ar tenai, netikėkite. Nes kils netikrų kristų ir netikrų pranašų, ir jie darys didelių ženklų ir stebuklų, kad būtų suklaidinti (jei tai būtų galima), net išrinktieji” (Mt. 24, 23-24).

Pirmasis krikščionybės misijonierius Apaštalas Povilas, rašydamas laiską savo padėjėjui Timotiejui, tarsi pramato būsimojo laiko pavojus ir jį moko: “Nes ateis dienos, kad jie nepakęs sveiko mokslo, bet, eidami savo troškimais, surinks sau mokytojų krūvą, kaip jiems ausyse niežti, ir nugręš ausis nuo tiesos, o gręšis prie pasakų. Bet tu būk budrus, kentėk visokius vargus, dirbk evangelisto darbą, eik savo tarnystę” (2 Tim. 4, 3-5).

Šiuos visus žodžius patvirtina ir paliudija Bažnyčios istorija, kuri aprašo tai, kaip amžių bėgyje Kristaus įkurtoji Bažnyčia atskirose tautose vykdė dieviškąją pasiuntinybę - rinko žmones į Kristaus tinklus. Bažnytinė istorija smulkiai aprašo ir nagrinėja įvairias herezijas, atskaldas, schizmas, visokius gudriai užmaskuotus Bažnyčios puolimus, "kad būtų suklaidinti net išrinktieji". Kai per šv. Mišias kalbame "Credo" (Apaštalų tikėjimo išpažinimą arba pagrindinių tikėjimo tiesų santrauką), pagalvokime, kad kiekviena ten minima tikėjimo tiesa yra praėjusi sunkų klaidos, puolimo, iškraipymo kelią, dėl kiekvienos tiesos smarkiai buvo kovota, ginčytasi, aiškintasi, kol ji vėl suspindėdavo saulės žėrinčioje šviesoje ir vėl tikinčiųjų būdavo gyvai išpažįstama ir tikima!

3. Gerojo medžio vaisiai

Kristaus perspėjimas "saugokitės netikrų pranašų, kurie ateina pas jus avių apdaruose, o viduje yra plėšrieji vilkai" (Mt. 7, 15) ne sienoms buvo pasakytas. Tai svarbus ir gilus pamokymas Jo mokslo išpažinėjams. O kaip atskirti ar pažinti netikrieji pranašai? Kokia yra pačių krikščionių taktika ir darbai, kad jų tikėjimo ir visuomeninės-katalikiškos veiklos neišardytų ar nesugriautų avies kailyje pasislėpę vilkai?

a. "Iš jų vaisių pažinsite netikruosius pranašus". Ūkininkas gerą vaismedį nuo blogo atskiria iš jo nešamu vaisių. Laukinė obelis niekad neužaugins tokių gerų ir skanių obuolių, kaip ta, kuri yra įskiepyta, rūpestingai sode auginama ir prižiūrima. Netikrieji tikėjimo pranašai, kurie gudriai mėgsta pulti ar iškreipti Kristaus tikėjimo tiesas, taip pat turi būti atpažinti iš jų darbų religinio gyvenimo praktikoje, moralinių įstatymų aiškinime, jų skelbime ir taikyme gyvenime. Jie mėgsta atidaryti "plačius vartus" ir taip suvilioti žmones. Labdarybė, filantropija, vargšų šelpimai dažnai jiems tai palengvina ir žmones suklaidina.

b. Tikrojo tikėjimo tiesų pažinimas, supratimas, gilesnės studijos padeda tikintiesiems atskirti tiesą nuo klaidos ir pasakyti: "Gana, broleli, man pūsti dūmus į akis. Aš pažįstu savąjį tikėjimą ir žinau, kaip jis moko. Paties žodžiai, kad ir labai iškalbingi ir paremti man žadamais pažadais, dovanomis, stipendijomis, fundacijomis ar testamentiniais palikimais, yra tik meškerė žuvytei pagauti..."

c. Pačių katalikų, tikinčiųjų, vieningumas, susiklausymas, veiklumas ir darbštumas padeda išardyti priešų planus — suardyti visuomeninį katalikų pasireiškimą. Šis katalikų vieningumas reiškiasi įvairiomis formomis, bet jis siekia vieno ir to paties tikslo: viešajame, visuomeniniame gyvenime neleisti savęs vedžioti už nosies, bet drąsiai, kietai ir išmintingai ginti savo teises, savo darbus ir jų vykdymą.

d. Bažnytinės vyriausybės autoriteto gerbimas ir paklusnumas praktiškai visur padeda ir darbą palengvina. "Kur Petras, ten Bažnyčia". Kur popiežius, kur vyskupas, kur kunigai, kur ištikimieji katalikai, ten toji uola, ant kurios stovi tikroji Kristaus Bažnyčia.

Vargų Komunistai

— Nazaretas — Palestinos komunistų centras. Komunizmas yra gana plačiai pasklidęs tarp Nazareto gyventojų, o ypatingai tarp arabų pabėgėlių ir graikų apeigų krikščionių (tikriau, buvusiųjų krikščionių). Paskutiniuose savivaldybių rinkimuose komunistai surinko net 42 procentus visų balsų. Tačiau reikia pabrėžti, jog dauguma gyventojų dedasi prie komunistų tik iš vargo. Mat, Nazaretas yra perpildytas pabėgėliais, kurių namai buvo valdžios organų nusavinti. Taip pat gyventojų kraustymasis į kitas vietas griežtai varžomas. To pasėka: neįmanoma susirasti darbo ir tenka skursti. Todėl gyventojai ir šliejasi prie komunistų partijos, kuri pažadų nesigaili.

Auka, Kančia, Išsžadėjimas

DIDELI dalykai pasaulyje tėra gali mi tik didžios aukos dėka. Kartais ta auka būna sunki ir skaudi, bet ji atneša daug vaisių. Tai patvirtina faktas kad ir iš šventosios Joanos de Chantal gyvenimo. Ji jautė pašaukimą į vienuoliškąjį gyvenimą, į visišką atsidavimą Dievui. Nuodėmklausis patvirtino, kad tai būtų jos tikrasis pašaukimas. Tačiau namiškiai nenorėjo su ja skirtis. Tą dieną, kai ji pasirengė išvykti, priėjusi prie durų atrado savo jauniausį sūnų skersai slenkščio gulintį, kurs pratarė:

— Mama, jūs išeisite tik peržengusi per savo sūnaus kūną...

Sūnų ji labai mylėjo. Tai buvo jos kūnas ir kraujas. Ji mylėjo labiau, negu save, o tačiau jautė, kad nei mylimiausias jos vaikas neturi jos skirti nuo Dievo, kuriam atsiduoti ji jautė pašaukimą. Ji išėjo peržengdama. Tada sustojo. Jai taip suspaudė širdį, kad šventoji pravirko.

Iš rūmų išmesta karalienė

Didžiosios sielos visada mokėjo aukotis ir kentėti. O kokį mums pavyzdį paliko šv. Elzbieta iš Vengrijos?! Jos vyrui mirus ji buvo išmesta iš rūmų ir su savo keturiais mažais vaikeliais ji prisiglaudė tvartely, daug menkesniame, negu tas, kurs buvo Betlėjuje. Naktis buvo šalta ir alkį jie visi kentėjo, o karalienė buvo tokia jauna — tik 22 metų. Bet ta šventoji siela nenusiminė. Ji, anksčiau nešiojusi karališką vainiką, dabar su ryžtingumu priėmė Apvaizdos jai siunčiamą erškėčių vainiką. Kai tik ryto išgirdo skambant pranciškonų kopolyčios varpus, ji nusiskubino į šventovę ir ten giedojo Te Deum — Tave Dieve garbiname, reikšdama Apvaizdai padėką už karčią, bet skaidrinančią kančių taurę. Ji karštai kartojo maldos žodžius:

— Tik Tu vienas, o Jėzau, man pasilieki, tik tu vienas.

Ir ji savo tolimesnį gyvenimą pa-

šventė Dievo garbei ir tarnybai vargšams, tuo duodama pavyzdį ir anomis ponioms, apie kurias iškalbingai Bossuetas yra pasakęs, kad jos ant savo kaklo nešioja tiek brangenybių, kad galėtų jomis gelbėtis daugelis alkanų šeimų...

Gražuolė Liudviko XVI duktė

Istorija mus moko apie daugelį nuostabių pavyzdžių. Antai — Marija Terešė, Liudviko XVI duktė, buvo nuostabiai graži. Kai karalius ruošė vieną šventę, jis panorė, kad jo duktė ypatingai gražiai pasirodytų. Tam paskyrė net 2,000 ano laiko pinigų, kas buvo nuostabiai didelė suma. Tačiau mergaitė buvo gavusi ypatingą išauklėjimą. Rūmų spindėjimas jos nežavėjo, ir į balių ji atėjo paprasta, mėlyna suknele, — kaip jos skaisti siela, kaip jos mėlynos akys.

— Ir kur gi jūsų drabužis? Kodėl gi nėsi puošniai apsivilkusi? — klausė tėvas, beveik pereidamas į piktumą.

— Atleiski tėve, — kalbėjo mergaitė, — bet žiema šiuo metu taip žiauri Prancūzijoje, ir pinigai, kuriuos man skyrėte, nuėjo gerovei tų, kuriems taip visko trūksta.

Ir karalius priglaudė dukterį prie širdies, nes ir jam buvo miela turėti savo šeimos narį tokį, kurs parodo tiek pasiaukojimo ir meilės artimui.

Ponios laiškas vyskupui

Kartą viena ponia pasiuntė vyskupui tokio turinio laišką:

— Ekscelencija, Apvaizda mane apdovanoja stambia suma frankų, kuriuos duodantysis skyrė, kad nusipirkčiau brangakmenį. Aš apskaičiavau, kad už tą sumą galėčiau nupirkti 4,000 svarų duonos, ir tai daug geriau, negu tokią brangenybę nešioti ant savęs. Štai dėl ko aš siunčiu jums tą sumą, kad išdalintumėte vargšams.

Tai buvo jos auka; tik aukoje, kančioje ir atsižadėjime bręsta dideli dalykai.

Kataliko Pasikalbėjimas su Maikio Tėvu

SVEIKAS drūtas, Maikio Tėve.

— Sveikas, Teisingamani.

— Tai kas gero, pas tave?

— Senos bėdos, — sako Maikio Tėvas. Šį kartą aš noriu, kad tu man išfigeriuotum, ką reiškia subjektyvus ir objektyvus. Matai, girdėjau šiuos žodžius vartojant gyvoj kalboj, o aš nesuprantu ką jie galėtų reikšti.

— Tai labai paprasti žodžiai, Maikio Tėve. Pav. jeigu aš pasakysiu, kad tas ir tas žmogus į viską žiūri iš asmeniško, šališko taško arba, dar kitaip sakant, pripažįsta tik tai, kas jam vienam teisinga atrodo, tokį žmogų mes vadinsime subjektyviu. Objektyvus žmogus gi yra toks, kurs ištiria dalyką vispusiškai ir tik tada pareiškia savo nuomonę bei įsitikinimą. Kad būtų dar aiškiau, paimekim dar vieną pavyzdį. Kol gydytojai nežinojo, kad yra bakterijos, jie darydavo operacijas tik paviršutiniškai nusi-mazgoję rankas. Tuo būdu labai dažnai nešvariomis rankomis užkrėsdavo ligonį ir tas mirdavo. Jie žinojo, kad ligonį, pav. sergantį aklosios žarnos uždegimu, norint nuo mirties išgelbėti, reikia ak-lają žarną išpiauti. Tačiau jie nežinojo, kad nepakankamai švariomis rankomis galima ligonį užkrėsti.

Iki 1850 metų mirdavo daugiau ne-gu 12 iš šimto motinų gimdydamos nuo taip vadinamos gimdyvės karštinės (puerperal fever), kol Dr. Ig. Semmel-weiss surado šios ligos priežastis. Pa-sirodo, jog medicinos studentai prepara-rodavo t. y. piaustydavo mirusias mo-tinas, ir, tuoj pat, tik truputį apsiplovę rankas, eidavo prie gimdymo ir taip ne-laimingasias motinas be laiko nuvary-davo į kapus.

Dabar aš noriu tavęs, Maikio Tėve, štai ko paklausti: — Kaip tu manai, ar tie gydytojai bei studentai eidami prie ligonių nešvariomis rankomis, teisingai elgėsi?

— Vadluga mano išmonės, tai jie tuos

žmones ne pagydydavo, bet užtručidavo arba kaip tu sakai, apkrėsdavo bakterijom.

— Bet ar tie gydytojai buvo blogi žmonės? Juk jie norėjo iš tikro sergan-tiem žmonėms padėti. Šiandienos objek-tyviomis mediko ir teisininko akimis žiū-rint jų gydymas buvo lygus žmogžudys-tei. Tačiau argi būtų teisinga juos pas-merkėti, turint prieš akis, kad jie tai da-rė ne iš blogos valios, bet tik nežinoda-mi, jog ant jų pačių rankų ropoja tokie maži gyvunėliai arba bakterijos, kurio-mis jie užkrečia savo pacientus?

— Aš mislinu, kad jų kaltinti tai ne-galima, tačiau, vadluga tikros teisybės, reikia pripažinti, kad jie neteisingai el-gėsi.

— Taigi, jeigu aš tau pasakysiu, jog subjektyviai žiūrint, jie yra teisūs, ta-čiau objektyviai — ne, tai tau, manau, bus visai aišku, ką reiškia tie nesupran-tami žodžiai.

— Tai beveik, jau ir aišku.

— Jeigu tu, Maikio Tėve, sakai, be-veik, tai aš tau duosiu dar vieną pavyz-dį, kad nė to "beveik" neliktų.

— Gerai, — linktelėjo galvą Maikio Tėvas.

— Ar tu esi girdėjęs apie Inkvizici-ją?

— O kaipgi, — prasišiepė Maikio Tėvas. Inkvizicija tai heretikų (klaida-tikių) teismas. Gyvi žmonės buvo degi-nami ant laužo.

— Teisingai, Maikio Tėve. Mūsų lai-kų akimis žiūrint, tai atrodo labai žiau-ru. Tačiau norint teisingai įvertinti, rei-kia pažiūrėti anų laikų akimis arba, ki-taip sakant, stengtis pažvelgti iš to taš-ko, iš kurio tada buvo žiūrima. Tais lai-kais bažnytinė ir pasaulinė valdžia ėjo iš vieno. Ką bažnytinė vyriausybė pas-kelbė heretiku t. y. atskyrė nuo bažny-čios, tą pasaulinė valdžia irgi nubaus-da-vo, t. y. sudegindavo ant laužo. Mums atrodo iš tikro keista kad už klaidą gali-ma bausti žmogų. Tačiau tada turbūt

buvo galvojama taip: jeigu baudžiama už vieno žmogaus nužudymą, tai kodėl turi bausmės išvengti tas, kuris paruošia planą, pagal kurį bus milijonai žmonių nužudyti. Iš tikro šie ateina ne vienam į galvą mintis, ar nebūtų buvę milijonams žmonių išgelbėta gyvybė ir tikėjimas, jeigu pačioj pradžioj bedieviškojo komunizmo teorijos išradėjai bei reklamuotojai būtų buvę sudeginti ant laužo su visais pragariškais planais.

Vysk. M. Valančius "Žemaičių Vyskupijoje" aprašo, kaip buvo vykdoma inkvizicija Lietuvoje. Jis išvardija daugybę prietarų ir burtų, kuriuos žmonės akiai tikėjo. Jis taipogi pamini, jog buvo daugybė taip vadinamų raganų, arba burtininkų (čeraunikų), kuriuos susirgę žmonės kreipdavosi. Gi tie, neturėdami jokio supratimo apie mediciną, dar daugiau susargdindavo, o daugelį net į kapus nuvarydavo. Nes ištikrųjų jie buvo ne kas kita, kaip paprasti apgavikai. Popiežiaus Grigaliaus įsakymas, jog panašūs apgavikai, pirma juos gerai ištyrus, reikia nubausti, savyje nieko blogo neturi. Tačiau teisėjai, būdami patys pilni pagoniškų prietarų, lengvai patikėdavo raganomis visiškai nekaltas moteris. Net vieno kunigo motina buvo apšaukta esant ragana ir sudeginta. Reiškia geram tikslui skirtas įsakymas, buvo taip iškraipomas ir piktnaudojamas, kad jis atnešė daugiau žalos negu naudos. Vysk. M. Valančius kreipėsi į Šv. Tėvą, kad Inkvizijos teismai būtų panaikinti. Kas vėliau ir buvo padaryta.

— Tai dabar sakyk, Maikio tėve, ar objektyviai žiūrint, galima kaltinti Pop. Grigalių, kad jis išleido įsakymą, reikalaujantį nubausti žmonių apgaudinėtojus?

— Po tavo išaiškinimo tai iš tikro nebegalima kaltinti, tačiau subjektyvių kaltinimų tai ir man teko tam pačiam "Keleivyje" skaityti.

— Na, manau, dabar jau tau be "beveik" išaiškėjo, ką reiškia subjektyvus ir objektyvus arba šališkas ir nešališkas.

— Taip kaip ant delno!

Pasitikėjimas ir Laimė

„BUS taip, kaip tu tiki“, — yra moksliška tiesa, kaip ir kitos tiesos, kurias mokslas surado. Ar tu norėsi įkurti kokią nors įstaigą, įgyti turto, pasiekti politinės valdžios, susidaryti garsų vardą moksle: **nepajudinamas pasitikėjimas savimi tau yra pirmutinė sąlyga.** Daugeiui žmonių, kuriems gyvenime kas nors nepasisekė, tik dėl nepasitikėjimo savimi. Jie abejojo savo jėgomis ir savo gabumais. Jie permaža tikėjo savimi ir perdaug aplinkybėmis, sąlygomis ir kitų pagalba. Jie laukė laimės iš kitų, tik ne iš savęs. Jie perdaug pasitikėjo kitais, tik ne savimi. Jiems trūko to, ką duoda pasitikėjimas savimi: pasiryžimo, pastovumo ir kantrybės.

Pasitikėjimas savimi visuomet yra geriausias draugas, aukšta kilmė, įtaka ir pinigai. Tai yra geriausias kapitalas pasaulyje. Jis daug daugiau kliūčių ir sunkenybių nugalėjo ir daug daugiau pasiryžimų įvykdė, negu kurie nors kiti žmogaus gabumai.

Pasitikį žmonės jokio abejojimo savyje nepakenčia: jie kiekvieną baimės jausmą savyje užgniaužia; jie vėl tuoj pakyla, jeigu kartą nupuola, ir jokios kliūtys jų neatbaido nuo to kelio.

„Galima daug padaryti, jeigu daug tikimasi“, — sako W. v. Humboltas. Daugelis tų, kurie gyvenime netoli tūžengia, neturi pasitikėjimo savimi todėl, kad jie tiki savo menkumu. Nieko nėra pasisekimui blogesnio, kaip tokia dvasios būtis. Kol tu viduje būsi įsitikinęs, kad nesugebi padaryti tai, ką pasiryžai, arba kad kas nors galėtų pastoti tau kelią į tikslą, tol didesnių darbų nenuveiksi. Kiekvienoje gyvenimo padėtyje gali padaryti tas, kuris tiki, kad jis gali.

Yra didelis skirtumas, ar sumanytus vykdyti imamės sukąstais dantimis ir su tvirtu pasiryžimu, ar juos vykdomė tik tol, kol kliūtys nepasirodo didelės, ir visuomet su užpakaline minti-

(Nukelta į 13 pusl.)

Mirties Ar Gyvybės Angelas?

Už didžiosios geležinkelio stoties ir prie garsaus Rugsėjo XX dienos kelio Romoj yra viena marmuru brangiausių bažnyčių. Tai Švč. Marijos Pergalės — Santa Maria della Vittoria - bažnyčia.

Jei nebūtų kitų, didesnių ir relikvijom bei atminimu brangesnių bažnyčių, piligrimas greitai skubėtų į šitą giliai pergyventi vieno svarbaus meno paminklo.

Beje, toji bažnyčia liečia ir mus. Jai duotas bendras pergalės vardas, bet labiausiai su ja susiję dvi didelės pergalės. Pirmojoj 1620 metais cėsorius Maksimilijonas I prie Baltojo Kalno, netoli Pragos, nugalėjo kunigaikštį Fridriką V ir tuo būdu sulaikė gresiantį protestantizmo pavojų. Beveik tuo pat metu su tuo protestantizmu sunkiai rungėsi ir Lietuvos žmonės, kol su pagalba pasirodė Švč. Motina Marija Šiluvoj.

Antroji pergalė atėjo 1683 metais, kai Lietuvos ir Lenkijos karalius Jonas Sobieskis, tikrai narsus vyras, sudavė lemiamą smūgį Turkams prie Vienos ir tuo būdu išgelbėjo Europą nuo islamo pavojaus.

Švč. Marijos Pergalės bažnyčioj seniau buvęs stebuklingas Dievo Motinos paveikslas, nešamas toj lemiamoj kovoj kaip pergalės ženklas. 1833 metais jis sudegė. Čia taipgi buvę laikoma kovos vėliavos ir trimitai iš tos didžiosios kovos.

Tačiau visa tai tik bažnyčios istorija, tik jos praeitis. Čia praeina šimtai ir tūkstančiai piligrimų, nežinodami gal būt tos praeities. Juos čia pagauna dabartis, kurią jie prieš save regi.

O ją kiekvienas čia regi kairiojoj skersinėj navoj, viršum altoriaus su Paskutinės Vakarienės bronziniais reljefais. Tai Šv. Teresė ekstazėj ir šalia jos mirties angelas.

Kai pamatai šią pagaunančią marmuro grupę, sako, vieną geriausių Berninė meno darbų, nejučiom prisimeni Mykolo Angelo Pieta — Mariją laikan-

čią Jėzų ant kelių — Šv. Petro bazilikoje. Rodos, gana piligrimui pamatyti tuos du didingo meno kūrinius, kad jų visą gyvenimą nebeužmirštum. Tiek jie įsminga į širdį.

Bernini norėjo pavaizduoti XVI šm. Mistinį tikėjimo pergyvenimą. Jis išreiškė jį baroko forma: visas jo meno kūrinys juda gyvybe. Menininkas, žinoma, kūrė pagal padavimą iš šventosios gyvenimo, kad, būtent, mirties angelas aukso strėle pervėręs jos širdį.

Bet kai žvelgi į šį kūrinių, kai įsižiūri į jo smulkmenas ir vėl suvedi jas į visumą — ne, tai ne mirties, tai gyvybės angelas! Tiesa, šventoji, iš aukšto nužerta kaip strėlės spinduliu, atrodo, pergyvenanti lyg didelį skausmą, lyg agoniją, ji tik vos už debesio krašto laikos ranka, o viena koja jau ir nuo jo nuslysta.

Bet koks angelo šypsnyš, kokia meilės ir skausmo išraišką, kai jis taiko paleisti strėlę. Menininkas pagavo to meto pastoralės motyvą, pačios šv. Teresės jos poezijoje religiškaiperkeistą, ir perkėlė jį į savo kūrinių. Mirties angelas, atrodo, veikiau siūnčia šventajai dangiškos meilės strėlę, kaip mirties ginklą.

Kai gretimam vienuolyne broliai karmelitai rado antikinį Hermafroditą, ne ką jie su juo galėjo daryti. Jie atidavė jį muziejui. Geri žmonės, atsilygindami už radinį, įrengė jiems dailių šios bažnyčios fasadą ir tą brangųjį meno kūrinių, kuriuo pagerbė Karmelio Mergelę Mariją — Škaplierinę. O ją dar daugiau pagerbė savo gyvenimu šventoji, tyra, atvira, angelo — gyvybės, ne mirties! — ne kartą perveržiama širdimi ir basa koja (kad ir per labai kietą žemę) perėjusi gyvenimą.

Ir kai išeidamas dar kartą pažvelgi į baltojo marmuro paminklą, rodos, kaip niekad esi tikras gėrio pergale — juk tas angelas toks geras ir šviesus ir ta šventoji tokia nekalta, kad ji niekad negali mirti...

Apie Vieną Jauną ir Vieną Seną Nuotaką

JI buvo ne tik jauna, bet, lietuviškai tariant, visai jaunutė. O jis, kaip čia pasakius, kaip visi norčiniai kavalieriai. Kai pajunta pirmus padaigus panosėje, neranda sau vietos, atvirai sakant, pradeda kvailioti. Girdi, "Myliu! Myliu! Myliu! Ir dar kartą myliu!" — Veskivos! Veskivos! Veskivos! Ir dar kartą veskivos!"

Moterys gi kitokios. Nemoka ir nenori daug galvoti. Daug žiūri, daug mato, daug jaučia. Žinoma, negalima sakyti, kad visai negalvotų ir nesvarstytų, kas geriau, kas blogiau, kas iš to išeis, kas bus. Bet giliausi išvelgimai, teisingiausi sprendimai ir praktiškiausias išvados joms ateina...besišukuojant plaukus. Seniau būdavo — besipinant kasas, dabar gi — bedarant, beklostant ir bekvėpinant garbanas. Jei pasidabinus galvą, mergaitė turi kur nors išeiti, tai, ką nusprendus, turi būtinai įvykdyti. Nesvarbu, ar kas šaiposi, ar pirštais bado, — ji savo daro, ir gana.

Kai jis apie tą meilę kalbėjo, kai laimę žadėjo, kai...viskas prie vedybų ėjo, — ji patenkinta šypsojos. O kas, žadamas, glostomas, nesišypso? — Katinas, ir tas uodegą riečia. Bet ta mergaitė dažnai ir rūpestingai šukuodavos plaukus. Tuomet patys kapodavos, pindavos svarstymai, žybčiodavo tiesos, pačios birdavo ir svirdavo išvados, kaip tos garbanos ant smilkinių.

Jau važiuoja į bažnyčią. Girdėti varpai. Matyti senos moterys, ūgtelėjusios merginos ir pusmergės, skubančios pasigėrėti išsitaršiusiu nuotakos velionu ar pasidžiaugti kvailiojančiais vargonais, kai vestuvių poros nuo didžiojo altoriaus nusidriekia iki didžiųjų durų.

— Stok! — nuotaka griebia už rankos vyrui prie vairo. "Kas? — Kaip šūviai prapliupo klausimai, bet jau per vėlu...Jaunoji, tarytum, šiometė stirna, liuoktelėjo iš automobilio, tik baltai sumirgėjo ir, lyg vandeny, pranyko siau-

roje gatvelėje...

Praktiška išvada apie perjauną vyrą ir pergreitas vedybas! Verčiau anksčiau, nei vėliau!

O kaip buvo su sena? Tiesą sakant, ji seniai nebuvo nuotaka, o žmona. Ištėkėjusi dvidešimt penkerių, su vyru išgyvenusi trisdešimt penkerius. Dukterų ir sūnų vaikai jau ant dvyliktų. Bet su seniu pradėjo nesugyventi.

— Ko dabar kvailiojata? — šiurkščiai paklausė klebonas.

— Kad jis bumba ir bumba, kaip "ubags", trupinius pabėręs! — ji pati pirmoji pradėjo kaltinti: — barščius išverdu — negerai, kelnes "išprosyju" — kreivai, vakarienę paduodu — pervėlai, lovą pakloju — perkietai, išeinu į žmones — perdažnai, dar ką išgalvojo...

— Pinigus... — mėgino išeiti su savo kaltinimais jos vyras, — pinigus...

— Dar ką išgalvojo! — ji pakėlė balsą ir kudakuote užkudakavo vyrą, — išgalvojo, girdi, aš maža, kaip pirštinė, riebi, kaip tešla, krypuoju...

— Pinigus! — vėl mėgino pradėti žmogelis, — pini...

— Krypuoju, kaip antis! — kaip aštriu kirviu nukirto žmonelė, ir toliau kapoti: — adata lūžo — kalta aš, peilis atšipo — aš, re Fridžerėtorius sugedo — aš, svečiai perdaug išgėrė — aš, katinas karvelius išpiovė — aš, kad už jo ištėkėjau — aš...aš, aš, aš! — pagaliau ji užkimo ir užduso.

— Pinigus išėikvojo! — sušuko vyras džiaugdamašis, jog, pagaliau, ir jis galės kaltinti: — perka ir perka! brangiai, labai brangiai! sau, dideliems vaikams, mažiems vaikų vaikams! Baigta — skiriamės!

— Tai skiriamės! — pakartojo kedėje susmukusi žmona.

— Tamsta pasakei, kad už jo ištėkėjai? — nelauktai paklausė klebonas.

— Ką?... — sumišo ji: — žinoma... ištėkėjau.

(Nukelta į 12 pusl.)

Septyni Sakramentai

BILE kokia tikyba pasaulyje, verta tikro tikybos vardo, yra susidariusi iš šių sekančių sąlygų būtent: — iš tikėjimo į įvairias paslaptis ir teisias, išpildymo įsakytų pareigų, ir iš dalyvavimo nurodytose apeigose.

Visas virš-minėtinas sąlygas randame mūsų Katalikų tikyboje. Taipogi aišku kad iš šių trijų sąlygų, Katalikų bažnyčia pasižymi savo ypatingai gražiose apeigose kurioms joks kitas tikėjimas negali prilygti. Ir iš šių Katalikiškųjų apeigų arba ceremonijų, Septyni Sakramentai yra svarbiausi ir žmogaus sielai naudingiausi.

Kristus per savo kančią yra visatinė priešastis mūsų išganymo. Bet prigimties srytyje matome kad visatinė priešastis gali veikti tik per atskiras ir ypatingas priemones. Taip pat yra labai protinga kad nuopelnai užtarnauti Kristaus kančioje, galėtų būti pritaikiami mūsų sielų išganymui per atskiras ir ypatingas priemones. Šios ypatingos priemones yra Septyni Sakramentai kurie yra srovės nešančios Kristaus malonės į mūsų sielas.

Kristus, mūsų Išganytojas, yra pagrindas mūsų dvasiško gyvenimo kuriuomi mes gyvename Dievui. Mes galime įsivaizduoti dvasiškus dalykus per jų panašumą į kūniškus dalykus. Šiuo būdu bus labai lengvai suprasti priešastis įsteigimo Sakramentų kurie yra paskirti dvasiškam gyvenimui palygindami juos su tais dalykais kurie yra įsteigti kūniškam gyvenimui.

Dabar kūniškame gyvenime mes turime pirmiausiai — gimdymas kuriuomi gyvybė įgijama. Antra — augimas kuriu būdu kūnas tobulinimas. Trečia — maistas kuriuomi gyvybė kūne užlaikoma. Šiais būdais, augalų gyvuojiimas turi gimdymo, augimo, ir maitinimo jėgas. Bet kadangi įvairios ligos gali užpulti gyvuliškąją prigimtį, yra tos pačios prigimties paruošta tinkamų prie-

monių gydijimosi. Kadangi gimdymas negali būti be tėvų, reikalinga kad pasaulyje būtų ir gimdytojai.

Kaip kūniškame gyvenime turime įvairių prigimties veikimų, taip panašiai ir dvasiniame gyvenime su Sakramentais. Iš Sakramentų pirmą turime Krikštą per kurį žmogus vėl atgimsta Kristuje. Antras Sakramentas Patvirtinimas kuriuomi žmogus auga malonėje, tuomi save stiprindamas idant pasekmingai pakėlęs visas naštas ir išmėginimus kurie gali jam užstoti ir apsunkinti kelią vedantį į amžinąjį gyvenimą. Trečias Sakramentas yra Šventoji Komunija, be kurios, dvasiškas gyvenimas žmoguje susilpnėtų taip kaip jo kūnas apalptų be maisto. Ketvirtas yra Išpažintis kuriuomi dvasiška sveikata gražinama sužeistai sielai. Penktas, Paskutinis Patepimas, kuris gydo sielos ligas, ir kadangi kūno ligos dažnai yra pasekos nuodomingo gyvenimo, kai kada ir per šį Sakramentą gražinama sveikata kūnui. Bet kada žmogui lemta apleisti šį pasaulį ir stoti Dievo teisman, tai Paskutinis Patepimas pagelbsti sielai lengviau ir švenčiau pasiekti savo amžinąjį tikslą. Šeštas sakramentas, Kunigystė suteikia tikintiesiems vadus ir tėvus kurie aprūpins juos dvasiškam gyvenimui. Bet kadangi dvasiškas gyvenimas čia negalėtų išlikti jei žmonių giminytė visiškai išmirtų, taigi aiškiai matome reikalingumą Moterystės, kurs yra Septintas Sakramentas Katalikų Bažnyčios.

Taigi, mes aiškiai matome kaip išmintingai, Kristus yra įkūręs Septynis Sakramentus. Jojo bažnyčioj. Būkime atsargūs dėl savo dvasinio stovio, dėl mūsų sielos padėties; neleiskime jai susilpti, apmirti. Turėdami tokias geras priemones, neskriauskime savo vienintelę sielą. Vartokime sakramentus kiek galėdami, ypač prieinamiausius kaip trečiąjį ir ketvirtąjį; tankiai priimdami Šv. Komuniją, ir su nužeminta ir atgailaujančia širdimi atlikdami Išpažintį.

Gydomoji Gamtos Galia

1

NAKTIS kenčiantiems tik tada esti maloni, kai teikia palaimingo miego. Nemigoj skausmas ir rūpestis, baimė ir sielvartas nakties valandas paverčia amžinybe; tamsa slėgia kaip slogutis. Bet vis dėlto ir naktis, "rimta, maloni, svajinga, be galo saldi naktis" (Lenau) teikia gausios paguodos. Jos gili tylą ir ramybę gydo daugelį dienos padarytų žaizdų. Tylus mėnulis, metąs švelnią, blankią šviesą, atrodo kaip viena užuojauta. Žvaigždės mirksi mums pralinksminti ir lyg sako: Štai mes, ir linksmai šviečiam Tam, Kurs jas sukūrė (Bar. 3, 34). Garbė Dievui už nakties paguodą!

2

Tikrai mus guosdamas ateina rytas, po sunkios nakties pasirodydamas su spindinčia saule, nuo kalvų žengdamas kaip jaunas karžygis, vaikydamas rūkus kaip išblaškytą kariuomenę, pildamas auksines šviesos sroves ir gaiviais kvapai ir stiprybe pripildydamas orą. Gyvenimo pulsas ima plakti iš naujo, lyg atgimtum. Ačiū Viešpačiui už gaivinančio ryto paguodą!

3

Neretai liūdintiems atitamos ir palengvėjimo suteikia audra ir perkūnija. Vidaus sukrėtimus ramina veikia gamtos revoliucija. Įsiutęs uraganas, besitrankęs perkūnas kenčiantįjį dažnai prikelia iš neveiklaus sielvarto, iš tuščių dejonų.

4

Tik nepaprastai atkaklaus kentėjimo negalėtų paveikti pavasario burtai. O šiaip jisai savo žalum ir žiedais, triumfališka žiemos pergale, stebuklingom dienom ir saldžiom naktų svajonėm, tūkstančiais paukštelių giesmių senai kančiai džiaugsmingai šaukia: Dar turės pasikeisti viskas, viskas.

5

Vasara savo karščiu, slėgiu tvankumu įtempia nervus, ēda ligonių smege-

nis. Bet sergančiai sielai teikia pakilumo ir džiaugsmo nuolatinis augimas ir tylus brendimas, aukso vilnim banguoją laukai, ilgos dienos, šviesios naktys su paslaptینگais šnabždesiais ir mirgėjimais. Ir kiekviena pilna varpa tau šaukia: Neužmiršk: jei nekris grūdas į žemę ir nemirs, jis liks vienas; bet jei mirs, neš daug vaisiaus (Jo. 12, 24); per kančią ir mirtį eina kelias brendiman ir gyveniman.

6

Melancholiškas ruduo ir žiema gali kančią pasunkinti ir nuskaidrinti, padidinti ir sušvelninti. Visa gamta gieda atsisveikinimo ir mirties giesmę. Tyliai verkdami srovėna upeliai laukais, šaltiniai čiurlena skūsdamies; medžiai be lapų dejuodami mojuoja rankom. Ant paskutinio mirštančio pageltusio lapo dar užkrinta saulės spindulys. Rūkai kaip šmėklos slenka slėniais. Miršta paskutinieji gyvybės reiškiniai, ledo ir sniego padengti. Nedaug belieka džiaugsmo gamtoj, bet aštrusis šaltis ir plieninis oras grūdina nervus ir teikia gyvenimo drąsos.

7

Mano širdis pakriko manyj; mirties baimė užklupo mane; aš drebu ir tamsa dengia mane. Tada sakau: Jei turėčiau sparnus kaip balandis, skrisčiau ir nurimčiau. Štai, aš norėjau pabėgti toli, būti tyruose ir laukti to, kurs mane išvadotų iš liūdesio ir audros (Ps. 54, 5-9).

8

Mielesnė už tyrų vienumą yra dunkstanti miško vienuma. Kas to pats nepatyrė! Sergančiai sielai rodo kelią sužeista stirna, bėganti į giliausią miško tamsą. Ten esi vienas ir kartu geriausioj draugioj. Stipruoliai miško milžinai, audrų išbandyti karžygiai pasitinka mažąjį žmogų ir gieda jam galingus himnus. Jis užmiršta savo skundus, nusiminimą; jis išskyla viršum kančios ir sveiksta į supančią sveikata.

Sunkią kančią dažnai maloniai malšina kalnai, pasikėlimas į juos. Krūtinė daros laisvesnė, našta lengvėja, siela giedrėja. Įsigyvenimas į kalnų nuotaiką apvalo sielą nuo visų menkų vargų. Kalnuose randi aukštesnės rūšies vienumos; į jos giliają tylą suteka begalybė. Gamta pasidaro viršgamtiškai skaidri ir didinga.

10

Kas lanko pajūrį ir jį pamilsta, tą meiliai guodžia jis, nepaisant, ar jo nuotaika atitinka jūros nuotaikai ar ne. Vienu atveju ji malšina mūsų sielos audras, kitu — nugali jas dar galingesnėmis. Ritmiška vilnių mūša ji motiniškai ramina mus, o galingu bangų įsibėgimu giliai užjaučia mūsų skausmą, kaip motina supranta kūdikio skundą. O kai skausmo pagauta nešasi į krantus ir šaukia dangop, kai iš neišmatuojamų gelmių šimtmečių paslaptis ir kančios patyrimą iškelia aukštyn, išmeta su putom, tada ji griautinio balsu, rodos, šaukia mažajam žmogui: Ko dejuoji? Ar nematai, kad aš kenčiu? kad ir mano gyvenimą audros plaka? kad viskas kenčia? Tik Vienas tėra ramybė, Jis tik vienas gali jos duoti.

11

Uoliausiai guodžia mus gamta Taboro valandomis, kurių ir jai duota, kai ryto aušroj ir vakaro prietemoj, žvaigždėtą naktį ir vidurnakčio valanda ji svajoja apie prarastąjį rojų ir būsimojo pasaulio grožybės ir džiaugsmingai gieda Kūrėjui padėkos giesmes. Jam tebūnie pagarba ir padėka už visą paguodą, kurią jis savo kūrybon įdėjo.

Vertė A. Tyruolis

Apie Nuotakas...
(Atkelta iš 9 pusl.)

— O tamsta ją vedei? — atsisuko į vyrą.
— Paėmiau...na, vedžiau.
— Tai norita skirtis?
— N-n-noriva...
— Žinota...Dievas seniai nusprendė judu išskirti! (čia susipiovusi pora išsižiojo į kunigą). Mirtis, ar judu norėsi-

Ar Moki Tylėti?

KARTĄ bažnytkaimio klebonas ap-lankė vieną senutę savo parapijos gyven-toją ir šypsodamasis padavė jai 10 do-lerių kuriuos gavo per išpažintį iš vieno susigraudinusio nusidėjėlio.

Išgirdusi tą nepaprastą naujieną, senelė taip nustebo, kad net išsižiojo ir kurį laiką negalėjo nė žodžio ištarti. Bet greitai susigriebė ir baisiai panoro suži-noti, kas toks būtų nusukęs jai tuos 10 dolerių. Tiesa, ji gerai žinojo, kad kuni-gas turi laikyti išpažinties paslaptį, bet vis dėlto sumanė pamėginti.

“Mat, Tėveli, — ėmė ji gerintis — iš tikrųjų, tai nėra smalsumas, bet aš įta-riu vieną kitą savo kaimynę. Kai aš tik-rai žinosiu kas čia kaltas, tada aš, žino-ma, negalėsiu įtarti nekaltų žmonių”. Po to ji prižadėjo prieš visus šventuosius niekam nieko nė nemirktelėti.

Klebonas kantriai iš klausė smalsuo-lės žodžių, paskui pamastė ir tarė:

“Motin, ar Tamsta gali tylėti?” — Senelė tikrino, kad ji tylės kaip grabas.

Bet pasirodo, kad šiandien klebonas nepatenkinamas, jam vis dar negana, jis klausia ir antrą kartą: “Vadinas, Tams-ta moki gerai tylėti?” — Ir vėl nekan-traudama moteriškė prižada.

Tada klebonas maloniai pateškėno senelei per petį ir šypsodamasis tarė:

“Džiaugiuos, motin, kad Tamsta ir senatvėj moki tylėti, — nes ir aš moku!” — pasakė ir pasuko durų link, palikda-mas kambario vidury bestovinią smal-suolę, kuri iš nustebimo ir žada neteko.

ta, ar nenorėsite, vistiek išskirs. Galu-tinai baigs moterystės rietenas!...

— Klebone, meldžiamasis! dar pa-gyventi! — sušuko išsikolioję vyras ir žmona, mat, per kasdieninius barnius ir nepagalvojo apie mirtį.

— Tai eikita ir gyvenkita! Po aud-rų ir vėtrų — saulė! Į iškankintas šir-dis — Dievo malonė!

Taigi verčiau vėliau, kaip niekuo-met.

Klausimai ir atsakymai

Atsakymas L. J., Philadelphia, Pa.
— Tamsta teisingai atsakei į savo pastatytą klausimą. Nėra jokių kliučių vėl ištekėti, bet Tamsta turėtum pasimatyti su savo klebonu ir jam pristatyti ir moterystės ir divorso popierius, ir taip pat krikšto bei sutvirtinimo sakramentų metrikus.

* * *

Tą dieną, kada ryte jau buvo priimta Komunija, kiek kartų galima priimti dvasinę Komuniją?

B. P., Pittston, Pa.

Priimti dvasinę Komuniją galima kiekvieną dieną po kiek tik sykių norima, tik reikia būti be sunkios nuodėmės.

Pasitikėjimas ir Laimė...

(Atkelta iš 7 pusl.)

ni vaikštome, kad pasiimtas darbas nepasiseks. Imtis kokio nors darbo su tvirtu pasiryžimu jį atlikti, su vidujinių jėgų tikrumo jausmu, kuris žmogų padaro padėties viešpačiu, — reiškia kovą pusiau laimėti. Bet dar nepradėjus veikti, galvoti apie pralaimėjimą, reiškia jau pusiau pralaimėti. Tu turi sulaužyti visus tiltus, kurie tave jungia su pralaimėjimu.

Tačiau žmonėms, kurie didelius darbus nuveikė, nieks nedavė pasitikėjimo savimi. Jie patys jį įgijo. Jie jo nenusipirko, kaip kokios pirštinės. Jie patys jį įgijo. Jie jo nenusipirko, kaip kokios pirštinės. Jie patys save laikė griežtoje drausmėje ir tvarkoje. Jie niekuomet neleisdavo tuščiai laiko. Jie nepakęsdavo tinginystės, abejojimo ir svyravimo. Jie savo akis visuomet turėdavo nukreipę į savo tikslą ir viską, kas pakeičiui pasitaikydavo, paaukodavo savo didingiems darbams. Jie žinojo, kad kas jieško tikrai patogių kampelių ir galvoja, kaip čia kokį malonumą kur nors surasti, kuris rytą galvoja, kaip maloniau praleisti vakarą, tas nieko didingo nepasieks.

O. S. Marden

Pas mus ligonis gerai atliko išpažintį, bet paskui dar atsiminė (kaip sakė) sunkią nuodėmę ir prašė jam antrą kartą kunigą pakviesti į namus. Ką reikėjo daryti? **P. M., Naugatuck, Conn.**

Per kiekvieną (kad ir neligonio) nuoširdžiai atliktą išpažintį yra atleidžiamos ir tos nuodėmės, kurias žmogus netyčia buvo pamiršęs. Tučtuojau eiti antru kartu išpažinties nėra reikalo. Gana jas apgailėti ir per kitą išpažintį priminti, sakant: "Pereitą kartą pamiršau pasakyti šias nuodėmes." Tik tada, kai žmogus tyčia užslėpia vieną ar kitą sunkią nuodėmę ir tokiu būdu atlieka šventvagišką išpažintį, reikia iš naujo eiti išpažinties.

Kokia yra ta neatleidžiamoji nuodėmė? **A. K., Cincinnati, O.**

Nėra tokio dalyko kaip neatleidžiamos nuodėmės. Kai Kristus davė apaštalams galią nuodėmes atleisti, Jis neišskyrė nė vienos. Bet gali būti neatleista nuodėmė, bet tai kitas dalykas. Yra žmonių kuriems nuodėmės neatleistos tik dėl to kad jie užsikirtę ir nenori jų atleidimo.

Tas Simonas, kuris pagelbėjo Kristui nešti kryžių, ar jis yra šventasis?

M. J., Jersey City, N. J.

Taip, jis yra šventas. Šventieji irgi jo sūnūs, Rufas ir Aleksandras.

Kaip dažnai galima lankyti teatrus, filmus? **I. B., Lynn, Mass.**

Jau sveikas protas turėtų nurodyti kaip dažnai galima lankytis teatruose. Perdažnas ėjimas į krutamų paveikslus duoda žmonėms netikrą gyvenimo vaizdą. Žmonės jais vadovaudamiesi pasidaro sapnuotojai ir nemoka išrišti gyvenimo klausimus.

Ar gali mergina ištekėti už savo mirusios sesers vyro?

Ona, Toledo, Ohio

Gali su vyskupo leidimu,

ŽINIOS *iš katalikiškojo pasaulio*

• **Mušami turi tylėti.** Visi iš Kinijos išstremiami misionieriai gauna įsakymą išlaikyti griežtą tylą, nutylint visą, ką jie yra iškentėję nuo komunistų. Jei tokio įsakymo nebūtų laikomasi, yra grasinama keršyti krašte likusiems misionieriams.

• **Nužudė prieš 50 metų.** Ši mėnesį suėjo 50 metų nuo to kai mirė skaistybės kankinė, nepilnų 12-kos metų mergaitė Marija Goretti. Ji jau paskelbta šventoji. Jos žudikas atsivertė ir dabar randasi viename vienuolyne, kur veda atgailos gyvenimą. Šventosios motina dar tebegyva.

• **Premiero duktė vienuolė.** Lucia de Gasperi. Italijos premiero duktė, padarė vienuolės apžadus į Dangų Žengimo vienuolyne.

• **Tėvas ir sūnus vienuoliai.** Petras Lambeau, kilęs iš Cleveland, likęs našlys auklėjo savo sūnų, kol tas įstojo į jezuitus. Prieš šešis metus pats tėvas įstojo į pranciškonus. Neseniai tas pranciškonas dalyvavo savo sūnaus jezuito pirmose Mišiose.

• **Drabužiai iš kanarėlių.** Vienas ligonis, pasveikęs, paliko savo kanarėles vienuoliai Marijai Rožei New Orleans mieste. Vėliau ji gavo tokių dovanų ir iš kitur. Augindama ir pardavinėdama kanarėles vienuolė gavo \$2,000 ir juos panaudojo pirkimui drabužių neturtinigiems.

• **Neleidžia gult ant grindų.** Vatikano Sikstino koplyčios lubos išgražintos Michelangelo pieštais paveikslais. Besilankantieji mėgdavo gulti ant grindų ir per žiuronus stebėti paveikslus. Dabar uždrausta tai daryti.

• **Išgelbėtos relikvijos.** Asyžiaus mieste, Italijoje, užsidegė garsi šv. Pranciškaus Asižiečio bažnyčia. Smarkiai apdegė zakristija. Šventojo relikvijos buvo išgelbėtos.

• **Bando varyti lauk.** Romoje veikia Vengrijos Pontifikalinis Institutas, kuriame randasi 12 kunigų. Paskutiniu laiku Vengrijos komunistinė valdžia da-

rė bandymų išvaryti juos iš patalpų kuriose irgi veikia Vengrijos legacija. Komunistai teigia, kad pastatas, žinomas kaip Falconieri palocius, yra jų nuosavybė. Kunigai atsisakė išsinešdinti.

• **Komunistai pagrobė Amerikos kunigus.** Trys Chicagos lenkų kilmės kunigai, besilanką Europoje, buvo komunistų pagrobti, kai jie lankėsi Berlyne ir per arti privažiavo prie rubežiaus. Jie buvo stropiai klausinėjami per penkias valandas ir tada paleisti.

• **Mergaitė pagerbta už drasumą.** Margaret Galassi, 16-kos metų, katalikė, apturėjo iš prezidento Trumano ypatingą medalį už išgelbėjimą septynių vaikų iš degančio namo.

• **Nupirko viešbutį.** Philadelphijoje vienuolės dominikonkos nupirko Warburton viešbutį už \$525.000. Po atnaujinimo jos ves tą viešbutį kaip pensijonata dirbančioms merginoms.

• **Katalikai Turkijoje.** Bažnyčia Turkijoje yra atskirta nuo valstybės. Toje šalyje iš beveik 21 milijono gyventojų, kurių dauguma Moslemų tikybos, randasi tik 55.084 kataliku priklausančiu prie lotyių, siriečių, kaldiejų, armėnų ir grekų apeigų.

• **Nauji kardinolai.** Eina gandų, kad dar šįmet Pop. Pijus XII sušauks ypatingą konsistoriją papildymui kardinolų skaičiaus. Kardinolų dabar yra 46. Turi būti 70.

• **Seselių kongresas.** Šv. Sostui pagėidaujant, Notre Dame Universiteto patalpose rugpjūčio 10-14 d. šaukiamas JAV seserų vienuolių kongresas, į kurį numatoma suvažiuos 1,000 atstovių. Kongrese bus svarstomos šios temos: "Asmenybės ugdymas išadų šviesoje", "Problemos, turinčios ryšio su neturto ir bendro gyvenimo praktika mūsų laiko vienuolynuose", "Specialios mūsų laikų vienuolynų problemos", "Teologija seselėms", "Mūsų laikų gyvenimo patogumai ir vienuoliškoji dvasia", "Pasauliečiai mokytojai katalikų mokyklose", "Liturgija", "Pašaukimai užsienio misijoms".

žinios iš lietuviškojo pasaulio

• **Atstatoma bažnyčia.** Šv. Kazimiero bažnyčia, Philadelphia, Pa., pereitą rudenį sudegusi iki pamatų, jau atstatoma ir darbas gerokai pažengęs į priekį.

• **Nauja seserų vadovybė.** Chicagoje Šv. Kazimiero Seserų Vienuolijos generale motina išrinkta sesuo Teofilė. Jos patarėjomis yra: pirmoji — sesuo Marieta; antroji — sesuo Anastazija; trečioji — sesuo Evangelista; ketvirtoji — sesuo Aloyza. Generale sekretore išrinkta sesuo Emma; generale ekonomė — sesuo Adorata. Rinkimams vadovavo pats Chicagos arkivyskupas, kardinolas Stritch ir jo sekretorius kun. O'Donnell. Sveikiname naująją generalę motiną Teofilę ir jos patarėjas bei kitas pareigunes.

• **Lietuvos praeities dokumentai.** Vokietijoje po karo druskos kasykloje rastas didelis vokiečių riterių ordino kryžiuočių, archyvas, kuris apima laikotarpį maždaug nuo 1196 iki 1525 metų. Tūkstančiai dokumentų, liečiančių Lietuvos valstybės kurimasi, didžiųjų Lietuvos kunigaikščių laikus, lietuvių ir senų prūsų kovas su kryžiuočiais, yra dabar jau mikrofilmuoti ir lengviau bus prieinami visų tautų mokslininkams ir istorikams. Filmavimo darbas užtruko visus metus.

• **Reikalauja lietuviškų transliacijų.** Baltų Politinė Taryba naujai kreipėsi į Free Europe vadovybę leisti lietuvių, latvių ir estų kalbomis transliacijas per šią radijo stotį.

• **Kunigų permainos.** Pittsburghe: kun. Girdis, Šv. Kazimiero par. vikaras iškeltas į St. Lawrence airių par., East End; kun. V. Karaveckas iš St. Patrick par. atkeltas jo vieton; kun. Marčiukonis, naujai išventintas paskirtas į Blessed Sacrament par., Natrona Heights, Pa.

Providence: kun. A. Kacevičius, šv. Kazimiero par. vikaras perkeltas į St. Margaret par., Rumford, R. I.

Baltimore: kun. E. Sargus, šv. Alfon-

so par., iškeltas į šv. Mato parapiją; jo vieton paskirtas naujai išventintas kun. A. Antoševskis.

Chicagoje: kun. F. Lukošius, Šv. Baltromiejaus par. vikaras, Waukegan, Ill., iškeltas į šv. Petro ir Povilo par., W. Pullman; o iš ten į jo vieta atkeltas kun. S. Jonelis; Quigley seminarijos profesoriaus kun. V. Mikolaičio rezidencija pakeista iš Nekalto Prasiidėjimo parapijos į šv. Liucijos par. Naujai išventintas kun. J. Kuzinskas paskirtas į šv. Tomo Apaštalo par.

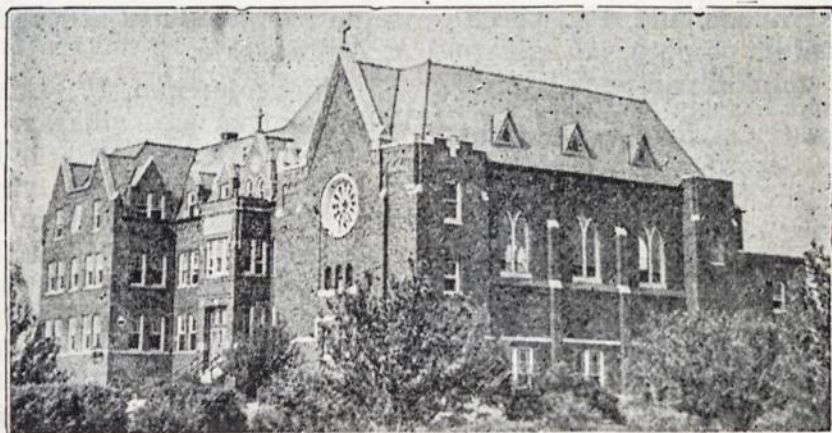
Philadelphia: šioje diecezijoje įvyko permainos liečiančios Mahanoy City, Tamaqua ir kitų miestelių parapijas, bet smulkesnių žinių neturime.

Kitur: Kun. Odorikas Akwick, OFM., buvęs chicagietis, yra klebonu šv. Vardo parap., Memphis, Tenn. Kun. Feliksas Kensta (Kenstavičius) yra kapelionu US armijoje. Jis dabar randasi Beaufort, S. Carolina.

• **Prieglaudos skola tirpsta.** Prieš penkis metus Chicagos arkivyskupas, kardinolas Stritch, pašventino naują Senelių Prieglaudą, kurią pastatė Chicagos ir jos apylinkių labdariai, vadovaujami darbštus kun. A. Linkaus. Tada prieglauda turėjo \$275,000 skolos. Šiandien yra tik \$165,000 skolos. Prieglaudos kapelionas tai kun. S. Adominas. Joje yra dabar 64 seneliai. Yra nemažas senelių skaičius, kurie laukia eilės prieglaudoj apsigyventi.

• **Kunigų Vienybės suvažiavimas** šiemet šaukiamas liepos 22-33 dd. TT. Pranciškonų vienuolyne, Kennebunk Port, Me. Čia Amerikos bei Kanados lietuviai kunigai dalyviai turės progos apsvarstyti aktualius pastoracijos reikalus.

• **Pakeistas bažnyčios vardas.** Gauta žinių, kad Brocktono liet. bažnyčios statyba greitai eina prie pabaigos. Vyskupo leidimu pakeistas vardas iš šv. Rocco į šv. Kazimiero. Sumaniai vadovauja parapijai kleb. kun. Pr. Strakauskas.

Tēvų Marijonų Seminarijos Naudai

DIDŽIULIS PIKNIKAS
Seminarijos Ūkyje - Route 83 ir 63rd Street

Clarendon Hills, Illinois

Sekmadienį, Liepos - July 27, 1952

RUOŠIA CHICAGOS REMĖJŲ SKYRIAI

12:00 valanda šv. Mišios

Pamokslą sakys didž. gerb. kun. Juozas Dambrauskas, MIC

BUSAI IŠVAŽIUOJA:

- 1. Iš Bridgeporto 12:00 valandą**
- 2. Iš Brighton Parko 12:30 valandą**
- 3. Iš Marquette Parko 1:00 valandą**
- 4. Iš Cicero**

Busai grįžta 8:00 valandą vakare

Tikietus galima užsakyti pas veikėjus
